

De I.C.G.A. reageerde op dit rapport met het voorstel om de concessie voor de gehele rechter Maasoever dan maar aan haar te gunnen. Om het voorstel voor de Raad verteerbaar te maken, bood zij aan de winst tot 10 procent te beperken, en de fabriek te verplaatsen. De Gemeente zou het recht hebben na verloop van telkens 10 jaar de vergunning in te trekken.

Aan te nemen valt dat B. en W. dit een aantrekkelijk aanbod achtten. In een pre-advies d.d. 15 november 1882 adviseerden zij de Raad in beginsel te besluiten tot intrekking van de bestaande vergunningen; aan te houden de beslissing omtrent de opzegging van de contracten voor de verlichting van de openbare weg en gebouwen en omtrent het openen van onderhandelingen over de overname van de N.R.G.; aan het college te verzoeken om bij de Raad voorwaarden in te dienen waarop kan worden aanbesteed de uitsluitende concessie voor één gasfabriek gedurende 30 jaar.

Deze voorstellen waren de I.C.G.A. op het lijf geschreven en vormden een grote bedreiging voor de N.R.G. Deze laatste verzocht de Raad dan ook in een nieuw adres om met beide gasfabrieken contracten af te sluiten voor gaslevering tegen lage prijzen, met uitsluiting van openbare aanbesteding.

Het mocht allemaal niet baten. Op 22 december 1882 besloot de Raad met 18 tegen 17 stemmen tot gemeentelijke exploitatie. Hoewel al spoedig onderhandelingen met de N.R.G. werden aangeknoopt om tot overname van de fabriek te komen, kon de I.C.G.A. nog enkele jaren doordraaien totdat de uitbreidingen van de – nu gemeentelijke – gasfabriek aan de Oostzeedijk zouden zijn voltooid. De maatschappij bleef zich tot het uiterste verzetten. Met voorstellen van 27 juni 1883 en 31 augustus 1883 herhaalde zij haar aanbod om tegen gunstige voorwaarden de gaslevering voort te zetten¹⁰).

Op 17 december 1885 echter werd het lot van de I.C.G.A. bezegeld. De Gemeenteraad besloot op die datum om de concessie tot het hebben van buizen in de Rotterdamse grond, in te trekken per 1 mei 1887, evenals het contract voor de straatverlichting. De gasperikelen waren echter nog niet geheel ten einde. Rond 1882 had de I.C.G.A. de gasfabriek van Delfshaven aan de Oostkous gekocht van de heer Kampers te Amsterdam¹¹). Aangezien Rotterdam en Delfshaven op 30 januari 1886 werden samengevoegd, zat de gemeente opnieuw met een particuliere gasfabriek opgescheept. De I.C.G.A. zag zelf wel in dat er na de samenvoeging weinig toekomst meer in zat. Volgens een advies van de Raadscommissie voor de